

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Pawła Gryzieckiego

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2021 r.

sprawy **T. P. (1)**

oskarżonego z art. 284 § 2 kk, art. 190 § 1 kk, art. 288 § 1 kk oraz art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez: prokuratora, obrońcę oskarżonego i kuratora małoletniego oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt II K 488/20

1. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w pkt 10 zaskarżonego wyroku zastępując wskazanie „jako kuratora małoletniego T. P. (1)” określeniem „jako kuratora małoletniego W. P.”.

2. Uchyła zaskarżony wyrok w pkt 1 i w zakresie zarzutu z pkt I, tj. popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 kk sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lesznie do ponownego rozpoznania.

3. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt 5 przyjmuje, iż wartość spowodowanej czynem oskarżonego szkody powstałej w płytkach ściennych i ścianie kuchennej należących do E. G. (1) wynosi 1539,77 zł, a łączna suma szkody z przestępstwa z art. 288 § 1 kk wynosi 1589,77 zł,

- w pkt 6 lit. b) podwyższa obowiązek naprawienia szkody na rzecz E. G. (1) do kwoty 1539,77 zł.

4. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

5. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot połowy kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, tj. kwotę 10 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł, zwalniając małoletniego oskarżyciela posiłkowego W. P. od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa połowy kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierzając mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 139/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt II K 488/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w efekcie dokonanie błędnej – dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu w postaci:</p> <p>a) zeznań świadka E. G. (1), którym Sąd nadał przymiot wiarygodności, a nadto na podstawie których Sąd I instancji uznał, iż oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt III, IV i V sentencji wyroku, w sytuacji gdzie:</p> <p>- zeznania pokrzywdzonej cechuje brak spójności i konsekwencji, a co za tym idzie zeznania świadka w obliczu innego materiału dowodowego potwierdzającego ich prawdziwość</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

powinny być traktowane z dużą dozą ostrożności,

- zachowanie E. G. (1) podczas zdarzeń przeczy jej twierdzeniom jakoby słowa oskarżonego wzbudziły u niej uzasadnioną obawę ich spełnienia, bowiem świadek wpuściła dobrowolnie oskarżonego do domu w M. w dniu 23 marca 2020 r., w którym przebywała tylko z małoletnim synem;

b) zeznań świadka R. G., którym Sąd nadał przymiot wiarygodności, a nadto na podstawie których Sąd I instancji uznał, iż oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt III, IV i V sentencji wyroku, w sytuacji gdzie zeznania tego świadka opierają się tylko i wyłącznie na informacjach przekazanych mu przez świadka E. G. (1), bowiem nie był on bezpośrednim świadkiem wydarzeń, a nadto z uwagi na fakt, iż E. G. (1) jest jego córką, ma on interes w potwierdzeniu wersji wydarzeń przez nią przedstawionych;

c) zeznań świadka K. F., które Sąd błędnie uznał za zbieżne z zeznaniami świadka E. G. (1) w zakresie zachowania się dziecka W. P. w czasie jego pobytu u świadka, w sytuacji gdzie świadek K. F. zeznała, iż dziecko nie zachowywało się nietypowo, zachowywało się normalnie i nie protestowało, gdy E. G. (1) chciała zabrać je do domu rodzinnego;

d) wyjaśnień oskarżonego T. P. (1), którym Sąd nadał przymiot wiarygodności tylko w części w jakiej korespondowały one z zeznaniami świadka E. G. (1) oraz pozostałych świadków, odmawiając wiary ich pozostałej części, w sytuacji gdzie zeznania świadka E. G. (1) co do kierowania do niej przez

	<p>oskarżonego bezpośrednio gróźb karalnych, zniszczenia płytek i futryny w domu rodzinnym świadka, jak również zaboru części jej rzeczy, nie zostały potwierdzone przez inne dowody zgromadzone w sprawie, tym bardziej, iż zeznania pozostałych świadków w tym zakresie opierają się jedynie na informacjach przekazanych im przez E. G. (1).</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd odwoławczy po analizie akt przedmiotowej sprawy nie dostrzegł żadnych uchybień proceduralnych odnośnie przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, które zgłosił we wniesionym środku odwoławczym obrońca. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była szczegółowa, wszechstronna, wnikliwa i uwzględniała należycie dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wyraźnie wymienił wszystkie dowody (bądź ich części), którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu szerokiego wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne wartościowanie zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym by w jakikolwiek sposób podważać słusność przedstawionej w uzasadnieniu</p>		

wyroku weryfikacji materiału dowodowego, w szczególności w zakresie odnoszącym się do dowodów, których słusność oceny pod kątem wiarygodności podważał w apelacji obrońca.

Nie bez znaczenia jest, że obrońca T. P. (1) podważając słusność oceny dowodów nie powołał konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego, które miałyby zostać naruszone przez Sąd Rejonowy. Apelujący uchybień w kwestiach oceny dowodowej upatrywał de facto w odmiennej niż przyjął Sąd I instancji hierarchii dowodów, zasadzając swoją ocenę na wyjaśnieniach oskarżonego, zaprzeczającemu swojemu sprawstwu w zakresie przeważającej części z zarzuconych mu czynów. Obrońca atakując wyrok w taki sposób zdaje się zapominać, iż podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej apelacji skarżący tak właśnie czynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to w sposób nie respektujący wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte

tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, opubl. Legalis nr 1922670).

Dla Sądu II instancji wyraźnie widoczne było, że apelujący obrońca zmierzał przede wszystkim do całkowitego zdyskredytowania zeznań pokrzywdzonej E. G. (1), które w części uznanej przez Sąd Rejonowy za wiarygodne stanowiły główny dowód obciążający oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu w wyroku przestępstw. Dodatkowo, apelujący negował trafność oceny pozostałych dowodów osobowych, których treść potwierdzała wersję zdarzeń opisaną przez pokrzywdzoną. Właściwie, dla obrońcy jedynym wiarygodnym dowodem, który powinien stanowić podstawę ustaleń faktycznych były wyjaśnienia oskarżonego T. P. (1) i to w tym wariantcie, w którym nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, za wyjątkiem gróźb wysyłanych E. G. (1) w wiadomościach SMS oraz dokonania zaboru jej telefonu komórkowego. Dla osiągnięcia zamierzonego celu, w postaci zdyskredytowania wszelkich wskazań E. G. (1) stojących w sprzeczności z tą narracją oskarżonego, apelujący wiele uwagi poświęcił wykazaniu, że zeznania pokrzywdzonej były wewnętrznie sprzeczne, niestabilne, a także nie korelowały z pozostałym materiałem dowodowym. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła jednak stanowiska apelującego. Warto zauważyć, że dokonując oceny tego konkretnego dowodu i zestawiając go z treścią pozostałego materiału dowodowego Sąd Rejonowy wykonał tę czynność

bardzo starannie, dostrzegł wszelkie niespójności we wskazaniach pokrzywdzonej z rozprawy, zwrócił uwagę na okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, o których pokrzywdzona nie wspominała składając zeznania na wcześniejszym etapie postępowania, nie zignorował konfliktu jaki jest pomiędzy oskarżonym a E. G. (1), a więc z odpowiednią ostrożnością ocenił całość zeznań pokrzywdzonej i przyznał im wiarę jedynie w tej części, która nie budziła żadnych wątpliwości i znajdowała potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Rejonowy dokonując oceny zeznań E. G. (1) wziął więc pod uwagę wszystkie te okoliczności, które obrońca oskarżonego wyliczał w apelacji jako argumenty świadczące o błędnej ocenie tego dowodu i trafnie stwierdził, że nie wykluczały one przyznania przymiotu wiarygodności części wskazań pokrzywdzonej wyraźnie wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Odmiennie stanowisko obrońcy na ten temat nie zasługiwało na uwzględnienie. Apelujący bezzasadnie przy tym twierdził, że wpuszczenie oskarżonego do mieszkania w dniu 23 marca 2020 r. przez pokrzywdzoną, kiedy przebywała tam wyłącznie z synkiem W. przemawiało za niewiarygodnością jej zeznań, w których utrzymywała, że realnie obawiała się spełnienia gróźb oskarżonego kierowanych pod jej adresem. Sąd Rejonowy uwzględnił jednak należycie tę okoliczność i trafnie wywnioskował, że zachowanie to co do zasady nie podważało prawdomówności pokrzywdzonej. Nie można zignorować bowiem tego, że w dniu 22 marca 2020 r. pokrzywdzona

użyczyła oskarżonemu samochód marki S. (...). Oskarżony nie oddał pojazdu w umówionym czasie, a dodatkowo nie chciał powiedzieć E. G. (1) co tak naprawdę stało się z samochodem. Nie dziwi w takich okolicznościach, że kiedy oskarżony przyjechał do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej w dniu następnym, co zresztą uzgadniali telefonicznie, ta wpuściła go do domu by dowiedzieć się m.in. jaki jest stan użyzonego podsądnemu pojazdu (jedynego środka transportu posiadanego przez E. G.) i czy nadaje się on do dalszego użytkowania. Zachowanie takie wcale nie wyklucza, że pokrzywdzona obawiała się spełnienia gróźb otrzymywanych poprzedniego dnia od T. P. (1) za pośrednictwem wiadomości SMS. Trzeba również zauważyć, że kiedy oskarżony po wejściu do mieszkania i krótkiej wymianie zdań z pokrzywdzoną zaczął przy pomocy młotka niszczyć kafelki i futrynę w kuchni, a także znowu grozić, E. G. (1) niezwłocznie zabrała syna z mieszkania i uciekła z nim do sąsiadów Państwa F. by tam się schronić i bezpiecznie wezwać na miejsce zdarzenia Policję. Gdyby pokrzywdzona nie obawiała się oskarżonego nie zdecydowałaby się na taki nagły krok, nie zdążyła nawet odpowiednio ubrać dziecka. Potwierdza to więc prawdziwość obaw przed spełnieniem uprzednich gróźb oskarżonego zrobienia krzywdy E. G. (1), jak i najbliższym członkom jej rodziny (synkowi i ojcu).

Obrońca oskarżonego nie zgadzał się także z oceną zeznań świadka R. G. utrzymując, że nie powinny one stanowić podstawy ustalenia przebiegu inkryminowanych zdarzeń.

Zdaniem apelującego przeszkodą dla uznania tego dowodu za wiarygodny było to, że R. G. nie był naocznym świadkiem zdarzeń objętych aktem oskarżenia, a wiedzę o nich pozyskał z relacji swojej córki E. G. (1). Tymczasem w procedurze karnej nie obowiązuje żadna reguła, która wykluczała by możliwość ocenienia zeznań tzw. „świadka ze słyszenia” jako wiarygodnych i uczynienia ich w powiązaniu z innymi dowodami podstawą ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy dokonując miarkowania tego dowodu miał na względzie, że R. G. nie obserwował osobiście inkryminowanych zdarzeń i przez pryzmat również tej okoliczności ocenił jego wskazania, słusznie stwierdzając, że w całości zasługiwały one na przymiot wiarygodności. Istotne jest, że R. G. składając zeznania nie krył tego, że wie o nich z relacji swojej córki, a nadto nie obciążał nadmiernie oskarżonego podając jedynie te okoliczności, o których rzeczywiście miał jakąś wiedzę. W związku z tym nie dziwi wcale to, że składając zeznania na rozprawie świadek nie umiał przytoczyć gróźb jakie w dniu 23 marca 2020 r. wypowiadał oskarżony. Wskazanie obrońcy o tym, że świadek ten jest kierowany przez pokrzywdzoną jest mocno subiektywne i nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy. Żadnego negatywnego wpływu na ocenę tego dowodu osobowego nie miały także relacje łączące go z pokrzywdzoną. Nie można bowiem jedynie z tego powodu przyznać, bądź odmówić przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka. Skoro opis zdarzeń przedstawiony przez R. G. był spójny i w sposób stabilny przedstawiany w jego kolejnych zeznaniach, a nadto znajdował potwierdzenie w innych ocenionych jako wiarygodne

dowodach, należało i tym zeznaniom przypisać wspomnianą cechę.

Zarzut błędnej oceny materiału dowodowego tyczył się także zeznań K. F.. Podważając słuszność stanowiska Sądu Rejonowego obrońca nie uchronił się jednak przed przedstawieniem argumentacji sprzecznej ze sobą. Apelujący raz podawał, że świadek nie wskazywała by syn E. G. (1) po przybyciu do jej mieszkania zachowywał się nietypowo, a dalej stwierdzał, że K. F. zeznała, iż dziecko było przestraszone. Świadczy to zdaniem Sądu Okręgowego o tym, że obrońca oskarżonego przytacza i ocenia treść poszczególnych dowodów w sposób dowolny, ukształtowany tak by świadczył na korzyść T. P. (1). Taka konstrukcja omawianego zarzutu wykluczała uznanie go za uzasadniony. K. F. składając zeznania podawała wprost, że zarówno E. G. (1), jak i jej syn byli przestraszeni gdy nagle pojawili się w jej domu. Dopiero po pewnym czasie uspokoili się. Pokrzywdzona niezwłocznie wezwała na miejsce zdarzenia Policję, pokrótce opowiedziała sąsiadce co wydarzyło się w jej mieszkaniu i oczekiwała na przyjazd wezwanego patrolu. Po przyjeździe Policji pokrzywdzona wraz z synem wróciła do domu. Zrozumiałe jest, że dziecko E. G. (1) zdążyło się w tym czasie uspokoić i nie protestowało przed powrotem do domu. Należy podać jednoznacznie, że taki sposób zachowania zarówno pokrzywdzonej, jak i jej syna wcale nie wykluczał zaistnienia inkryminowanych zdarzeń mających miejsce 23 marca 2020 r. Zastanawiające jest, że obrońca forsował stanowisko odnośnie kluczowego znaczenia zachowania

W. P. dla stwierdzenia czy 23 marca 2020 r. T. P. (1) kierował słowne groźby do E. G. (1). Syn pokrzywdzonej w chwili zdarzenia miał zaledwie 4 lata. Dziecko w tym wieku nie zawsze zachowuje się w sposób adekwatny do danej sytuacji i jego reakcje są mocno nieprzewidywalne. Nie można więc jedynie w oparciu o tę okoliczność oceniać przebiegu wypadków z dnia 23 marca 2020 r. z udziałem oskarżonego, która to ocena powinna zostać przeprowadzona w oparciu o cały materiał dowodowy jaki udało się zgromadzić w toku postępowania. Tak też uczynił Sąd Rejonowy i po zestawieniu ustalonych dowodów słusznie uznał, że oskarżony także w dniu 23 marca 2020 r. dopuścił się przestępstwa z art. 190 § 1 kk wobec E. G. (1).

Obrońca nie zgadzając się z mało przychylną oceną dowodu z wyjaśnień oskarżonego nie był w stanie przedstawić rzeczowych argumentów przemawiających za uznaniem tego dowodu za wiarygodny w całości. Skarżący nie był w stanie przedstawić rzeczowych argumentów dłaczego właśnie w taki sposób miałyby zostać ocenione wyjaśnienia T. P. (1). Zadziwiające dla Sądu odwoławczego jest, że obrońca dostrzegł dużą niestabilność w relacjach procesowych podsądnego i wielokrotną zmianę jego stanowiska co do przebiegu inkryminowanych zdarzeń (w tym także przyznania się do winy w zakresie większości zarzuconych mu czynów), lecz nie przeszkadzało mu to w forsowaniu stanowiska o wiarygodności wszystkich elementów składających się na wyjaśnienia T. P. (1). Jednocześnie apelacja każdą, nawet najmniejszą niespójność w

zeznaniach E. G. (1) wykorzystuje do całkowitego odrzucenia wersji zdarzeń przedstawionej przez pokrzywdzoną. Taka konstrukcja zarzutu błędnej oceny dowodów jest sprzeczna z regułami ustanowionymi w art. 7 kpk, obowiązującymi także (o czym wspomniano powyżej) odwołujące się podmioty. Można wywnioskować, że zdaniem obrońcy Sąd Rejonowy powinien skazać oskarżonego wyłącznie za te zachowania, do których ostatecznie przyznał się sam podsądny składając wyjaśnienia (choć wcześniej przyznanie miało zdecydowanie szerszy zakres). Tymczasem w polskiej procedurze karnej dowód ten, jak każdy inny, podlega ocenie dokonywanej przez pryzmat dyrektyw ustanowionych w art. 7 kpk i dopiero wtedy gdy zostanie on uznany za wiarygodny (w całości lub części) może stać się podstawą ustaleń faktycznych. Z kolei, Ocena, czy przyznanie się oskarżonego do winy nie budzi wątpliwości powinna być oparta na rozważeniu całokształtu okoliczności zawartych w wyjaśnieniach oskarżonego. Nie można więc przy dokonywaniu tej oceny ograniczyć się jedynie do oparcia się na deklaracji oskarżonego o przyznaniu się do winy, gdy treść dalszych wyjaśnień oskarżonego przeczy tej deklaracji lub podaje ją w wątpliwość. Przyznanie się do winy może być uznane za dowód tylko wtedy, gdy nie budzi wątpliwości. Przyznanie się oskarżonego do winy powinno być konsekwentne, tzn. nie powinno mieć zarówno wewnętrznych sprzeczności, jak i pozostawać w sprzeczności z innymi zgromadzonymi w sprawie materiałami dowodowymi" (tak: wyrok SA w Gdańsku z 26.07.2012 r., II AKa 228/12, LEX nr 1293197).

Podobnie nie do zaakceptowania była teoria obrońcy zgodnie z którą, gdyby oskarżony w istocie kierował do E. G. (1) groźby w dniu 23 marca 2020 r. to przyznałby się do tego, skoro nie przeczył groźeniu jej w dniu poprzednim. Oskarżony realizując swoje ustawowe prawo do obrony może się przyznawać albo też nie przyznawać do zarzucanych mu czynów według własnego uznania. Przyznanie się częściowe oczywiście wymaga od organu orzekającego wnikliwe zbadanie zarzutów w tym pozostałym zakresie. A w tym kontrolowanym przypadku przyznanie się oskarżonego do gróźb w wiadomościach SMS-owych wynika w dużej mierze z dowodowego ich udokumentowania (ogłędziny telefonu komórkowego pokrzywdzonej z odczytaną korespondencją z T. P. (1) k. 17-24). Mając powyższe na uwadze zaprzeczenie przez podsądnego wypowiedaniu gróźb karalnych w dniu 23 marca 2020 r. nie mogło stanowić podstawy do uniewinnienia go od tego zarzutu, skoro Sąd I instancji innymi dowodami wykazał jego sprawstwo w tym zakresie.

Reasumując powyższe, Sąd II instancji nie zaaprobował żadnego ze wskazań obrońcy co do błędnej oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego. Ocena ta w wydaniu Sądu niższej instancji okazała się dokładna i rzetelna, a przez to zasługiwała na aprobatę organu odwoławczego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie

zasadny

częściowo zasadny

<p>III, IV i V sentencji wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lesznie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i odpowiednio uwzględniała dyrektywy z art. 7 kpk. Nie było więc powodów by zaingerować w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, a to poprzez oparcie rozstrzygnięcia na pobieżnie i wybiórczo ocenionym materiale dowodowym, przy całkowitym zlekceważeniu fragmentów istotnych dowodów, które mogły prowadzić do ustalenia odmiennego stanu faktycznego niż ten, który został ustalony przez Sąd I instancji, uwzględnieniu okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, z jednoczesnym pominięciem okoliczności przemawiających na jego korzyść oraz rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności oparcie się bezkrytycznie na zeznaniach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>świadka E. G. (1) oraz korelujących z nimi wybiórczo, dowolnie wybranych fragmentach zeznań pozostałych świadków, w zakresie odczuć i reakcji pokrzywdzonej na słowa oskarżonego, rzekomego dokonania przez oskarżonego zniszczenia mienia na szkodę E. G. (1) i R. G., jak również zaboru należących do ww. świadków ruchomości, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu wyjaśnień oskarżonego w części w jakiej nie korespondowały one z zeznaniami E. G. (1) oraz rozstrzygnięciu istniejących wątpliwości na korzyść oskarżonego.</p>	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Przedmiotowy zarzut choć został skonstruowany nieco odmiennie i podano w nim jeszcze inne aniżeli art. 7 kpk przepisy jakie miałyby zostać naruszone przez Sąd I instancji stanowił właściwie w całości powtórzenie omówionego już w pkt 3.1. zarzutu błędnej oceny dowodów. obrońca doszukiwał się bowiem naruszenia reguł wnikających z art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, czy art. 410 kpk w tym, że jako wiarygodne zostały ocenione częściowo zeznania E. G. (1) opisujące przebieg inkryminowanych zdarzeń, a nie wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczał on zarzucenym mu przestępstwom (poza groźbami w dniu 22 marca 2020 r. oraz zaborem telefonu pokrzywdzonej). Tymczasem dokonanie przez Sąd Rejonowy odmiennej oceny materiału dowodowego od tej oczekiwanej przez obrońcę nie świadczy o naruszeniu wymienionych w zdaniu uprzednim</p>		

przepisów. W ocenie organu odwoławczego, Sąd Rejonowy zbadał i uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Nie doszło więc do naruszenia art. 4 kpk, który mając charakter gwarancji procesowej, nie może stanowić samoistnej podstawy apelacji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. akt III KK 147/20, Lex nr 3057894). Kontrola odwoławcza potwierdziła, że podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, także i przepis art. 410 kpk nie został naruszony. Nie można przy tym zapominać, iż przepis art. 410 kpk nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają często wzajemnie sprzeczne fakty. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeśli sąd je rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II AKa 22/19, Lex nr 2767511). Sąd Okręgowy nie dostrzegł także by Sąd Rejonowy naruszył zasadę wyrażoną w art. 5 § 2 kpk, zgodnie z którą niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że w świetle ugruntowanego orzecnictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 kpk na tej tylko podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem istotne wątpliwości strony procesowej, ale to czy orzekający

sąd takie wątpliwości powziął i bezpodstawnie rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 328/18, Lex nr 3056577).

Na marginesie należało też zauważyć nieprawidłowość włączenia zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk z art. 7 kpk (tak jak w apelacji obrońcy oskarżonego), ponieważ niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać dopiero w następstwie oceny dowodów przeprowadzonej zgodnie z regułami art. 7 kpk. Wtedy dopiero można bowiem stwierdzić, czy wątpliwości, jeśli w ogóle występowały, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulacyjne oraz czy i jakie miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Zarazem w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia powinny być w takiej sytuacji podnoszone i rozstrzygane na płaszczyźnie zachowania lub przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. To zaś, że w toku postępowania zarysowały się różne wersje przebiegu zdarzenia nie oznacza zaistnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk. Rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy

<p>bowiem inicjatywa dowodowa oraz ocena przeprowadzonych dowodów zgodna z art. 7 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt II AKa 404/18, Lex nr 2739648).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie III, IV i V sentencji wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lesznie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. W trakcie rozpoznania przedmiotowej sprawy, wbrew odmiennemu stanowisku obrońcy, Sąd Rejonowy nie naruszył w żaden sposób zasad postępowania karnego ustanowionych w przepisach art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk. Wobec tego niezasadnym było dokonywanie z tego względu ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego: Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 190 § 1 kk poprzez jego niesłuszne</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>zastosowanie, na skutek błędnego uznania, iż oskarżony swoim działaniem dopuścił się realizacji znamion czynu opisanego w pkt III sentencji wyroku, tj. przestępstwa kierowania gróźb karalnych w stosunku do E. G. (1) i jej osoby najbliższej czyli syna W. P. w dniu 23 marca 2020 r. wzbudzając uzasadnioną obawę ich spełnienia, w sytuacji gdzie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - brak jest obiektywnego dowodu potwierdzającego dokonanie przez oskarżonego ww. zarzucanego mu czynu, tj. brak świadków bezpośredniego kierowania gróźb przez oskarżonego do E. G. (1), - w pierwszych zeznaniach złożonych przez E. G. (1) nie wskazała ona, iż oskarżony kierował do niej i syna W. P. groźby karalne w dniu 23 marca 2020 r. w formie bezpośredniej, - zachowanie pokrzywdzonej w dniu 23 marca 2020 r., która dobrowolnie wpuściła oskarżonego do domu w M., świadczy o tym, iż nie zachodziła po jej stronie uzasadniona obawa spełnienia gróźb karalnych. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności niezbędne jest wyjaśnienie, że niedopuszczalne jest stawianie zarzutu obrazy prawa materialnego, w sytuacji gdy skarżący jednocześnie podważa ustalenia faktyczne, czy też prawidłowość oceny dowodów w tym samym zakresie. Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie podkreśla się, że obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu</p>		

opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Nie ma więc obrazu prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, czy też nieprawidłowej oceny dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2020 r., sygn. akt I NSNk 4/19, Lex nr 3046624). Sam sposób skonstruowania tego zarzutu nie jest więc prawidłowy, gdyż obrońca nie opiera go o stan faktyczny jaki został w sposób prawidłowy ustalony przez Sąd Rejonowy. Apelujący odwołuje się bowiem do ustaleń faktycznych w takim kształcie, w jakim zdaniem obrońcy powinny one zostać ustalone w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego i ewentualnie te dowody, które nie były sprzeczne z wersją zdarzeń prezentowaną przez podsądnego. Tymczasem zgromadzony materiał dowodowy, w tej części jaka została oceniona jako wiarygodna, był wystarczający dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyn z art. 190 § 1 kk popełniony w dniu 23 marca 2020 r. polegający na groźeniu słownym, w sposób bezpośredni, E. G. (1) pozbawieniem życia, zgwałceniem i pozbawieniem życia ich małoletniego syna W. P., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej E. G. (1) uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Podkreślić trzeba, że Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu kierowanie gróźb słownych jedynie względem E. G. (1), a nie jej syna W. P., jak błędnie podawał obrońca. Wypowiedziane feralnego dnia groźby karalne co prawda dotyczyły również pozbawienia życia małoletniego syna stron W. P., ale wiarygodne dowody wskazują jednoznacznie na to, że słowa te były skierowane tylko i wyłącznie do E. G. (1). Nie ma racji

obrońca podnosząc, iż brak jest dowodu potwierdzające dokonanie przez oskarżonego omawianego czynu, który miał miejsce w dniu 23 marca 2020 r. Takim dowodem bezpośrednim są zeznania pokrzywdzonej E. G. (1), ocenione w części dotyczącej przedstawionego opisu inkryminowanego zdarzenia jako wiarygodne. Nadmienić trzeba, że obrońcy nie udało się w żaden sposób podważyć słuszności takiej właśnie oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej, o czym była mowa szerzej w pkt 3.1. Nie powinno dziwić obrońcy, że brak jest innych poza pokrzywdzoną osób, które mogłyby zrelacjonować przebieg wydarzeń z 23 marca 2020 r. skoro nie było przy tym nikogo (dziecko stron oglądało bajki w innym pomieszczeniu). Nie oznaczało to jednak braku możliwości przypisania podsądnemu odpowiedzialności karnej za tego typu czyn. W procedurze karnej nie obowiązuje bowiem zasada „jeden dowód, żaden dowód” i wcale nie jest tak by dla poczynienia pewnych ustaleń faktycznych, niezbędne było ich pochodzenie co najmniej z dwóch źródeł dowodowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt II AKa 323/18, Lex nr 2759049). Jeżeli przeprowadzona sumiennie weryfikacja materiału dowodowego pod kątem jego wiarygodności pozwoli na przypisanie takiemu jednemu dowodowi zgromadzonemu na daną okoliczność przynajmniej wiarygodności lub też gdy pozostałe dowody odmienne opisujące pewne zdarzenie okażą się zupełnie niewiarygodne to nie ma żadnych przeciwskazań dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za pewne przestępstwo w oparciu jedynie o taki pojedynczy

dowód. Obrońca podniósł, że w pierwszych zeznaniach E. G. (1) nie wskazała, iż oskarżony kierował do niej i syna W. P. groźby karalne w dniu 23 marca 2020 r. w formie bezpośredniej, co było mylące. Sąd Rejonowy natomiast przypisał T. P. (1) kierowanie gróźb wyłącznie do pokrzywdzonej, a nie do syna W.. Słusznie zwrócił przy tym uwagę, że E. G. (1) składając zeznania nie podawała by groźby w dniu 23 marca 2020 r. skierowane były do jej syna, ale, że w groźbach skierowanych do pokrzywdzonej oskarżony odgrażał się zrobieniem krzywdy także ich wspólnemu dziecku. Nadto apelujący mylił się, że w pierwszych zeznaniach pokrzywdzona nie powołała się na takie zdarzenie albowiem dokładna analiza protokołu jej przesłuchania prowadzi do odmiennego wniosku. Przechodząc do ostatniego poruszonego w tym zarzucie przez obrońcę zagadnienia, Sąd Okręgowy za chybioną uznał próbę wnioskowania o braku u E. G. (1) uzasadnionych obaw spełnienia gróźb T. P. (1) jedynie w oparciu o tą okoliczność, że pokrzywdzona w dniu 23 marca 2020 r. dobrowolnie wpuściła oskarżonego do swojego mieszkania. Jak już była mowa w pkt 3.1. E. G. (1) od dnia poprzedniego próbowała uzyskać od oskarżonego informację co się stało z użyczonym mu samochodem marki S.. Oskarżony zapowiadał swoje przyście i zapewniał, że nie będzie się zachowywał „jak potwór” (k. 21). Zrozumieliśmy jest, że nazajutrz pokrzywdzona wpuściła go do mieszkania by porozmawiać na ten auta, co wcale nie niwelowało jej wcześniejszych obaw w temacie realizacji gróźb kierowanych do niej za pośrednictwem wiadomości SMS. Warto nadmienić, że nie sposób oceniać obaw E. G. (1) przed

groźbami słownymi T. P. (1) tylko przez pryzmat wpuszczenia go do mieszkania (jak sugerował obrońca) skoro T. P. (1) wypowiadał je tego dnia później, kiedy był w mieszkaniu pokrzywdzonej. Istotne jest przy tym, że groźby słowne poprzedzały agresywne zachowania oskarżonego polegające na niszczeniu młotkiem kafelek i futryny w kuchni, co rodziło już realne niebezpieczeństwo o życie i zdrowie. Efektem tych obaw była zaś ucieczka wraz z synkiem do sąsiadki by tam się schronić przed oskarżonym i wezwać na pomoc Policję. Nie ulega żadnej wątpliwości, że te zachowania pokrzywdzonej w powiązaniu z treścią jej zeznań w części uznanej za wiarygodną, gdzie powoływała się na obawę przed spełnieniem przez T. P. (1) gróźb słownych, świadczą wprost o tym, że także to znamię przestępstwa z art. 190 § 1 kk zostało wyczerpane. Potwierdzeniem jej oskarżeń był natomiast protokół oględzin miejsca zdarzenia ze stwierdzonymi uszkodzeniami w mieszkaniu wraz z dokumentacją zdjęciową oraz zeznania sąsiadki K. F..

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynu opisanego w punkcie III sentencji wyroku, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lesznie do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza potwierdziła trafność zastosowania przez Sąd I instancji art. 190 § 1 kk, co było konsekwencją uznania, że zachowanie T. P. (1) z dnia 23 marca 2020 r. polegające na słownym wypowiedaniu gróźb względem E. G. (1) wyczerpywało wszystkie ustawowe znamiona tego typu czynu zabronionego. Nie było więc zasadnym ingerowanie w zaskarżone tu orzeczenie.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 288 § 1 kk poprzez jego niesłuszne zastosowanie, na skutek błędnego uznania, iż oskarżony swoim działaniem dopuścił się realizacji znamion czynu opisanego w pkt IV sentencji wyroku, tj. przestępstwa umyślnego uszkodzenia mienia na szkodę E. G. (1), w tym co do uszkodzenia futryny na szkodę R. G., w sytuacji gdzie brak jest dowodu potwierdzającego sprawstwo i winę oskarżonego innego niż zeznania E. G. (1) charakteryzujące się brakiem spójności i konsekwencji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten powiązany jest z omówionym wyżej zarzutem odwoławczym zgłoszonym przez obronę i podobny w konstrukcji. Również w tym wypadku		

skarżący abstrahował od stanu faktycznego ustalony przez Sąd Rejonowy, co czyniło go ułomnym. Wbrew odmiennemu stanowisku apelującego, wiarygodny materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że oskarżony swoim zachowaniem z dnia 23 marca 2020 r. wyczerpał także wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 kk. Przemawiały za tym zeznania pokrzywdzonej E. G. (1), w części jaka została oceniona za wiarygodną, protokół oględzin uszkodzeń powstałych w jej kuchni, pośrednio zeznania R. G., jak również częściowo wyjaśnienia T. P. (1), który w trakcie pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zniszczenia mienia należącego do E. G. (1) i jej ojca. W świetle wymienionych dowodów teza obrońcy o braku dowodów potwierdzających sprawstwo podsądnego w zakresie omawianego czynu z art. 288 § 1 kk jest nieprzekonująca. Prawdą jest, że oskarżony wycofał się z pierwotnego przyznania do umyślnego uszkodzenia cudzego mienia, wskazując, że uszkodzeń w kuchni dokonała sama pokrzywdzona w trakcie kłótni. Jednakże Sąd I instancji słusznie ocenił te twierdzenia jako niewiarygodne i niespełniające cech niezbędnych dla uczynienia ich podstawą ustaleń faktycznych w omawianym zakresie. Reasumując, Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień we wniosku Sądu Rejonowego o wyczerpaniu ustalonym zachowaniem oskarżonego w dniu 23 marca 2020 r. wszystkich ustawowych znamion występku z art. 288 § 1 kk.

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynu opisanego w punkcie IV sentencji wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lesznie do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza potwierdziła trafność zastosowania przez Sąd I instancji art. 288 § 1 kk i uznania, że zachowanie T. P. (1) z dnia 23 marca 2020 r. wyczerpywało wszelkie ustawowe znamiona tego typu czynu zabronionego, co było poprzedzone właściwie dokonaną oceną dowodów i prawidłowo poczynionymi ustaleniami faktycznymi. Dokonywanie ingerencji w zaskarżone orzeczenie w sposób proponowany przez obrońcę nie miało zatem racji bytu.		
Lp.	Zarzut	
3-5.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego: Obraza przepisów prawa materialnego, tj., art. 278 § 1 kk, art. 278 § 5 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk poprzez ich niesłuszne zastosowanie, na skutek błędnego uznania, iż oskarżony swoim działaniem dopuścił się realizacji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>znamion czynu opisanego w pkt V sentencji wyroku, tj. przestępstwa zaboru telefonu komórkowego, prawa jazdy, kart płatniczych działając na szkodę E. G. (1) i R. G., w sytuacji gdzie brak jest dowodu potwierdzającego sprawstwo i winę oskarżonego, innego niż zeznania E. G. (1) charakteryzujące się brakiem spójności i konsekwencji, a nadto w sytuacji gdzie część rzeczy mogła zostać pozostawiona przez E. G. (1) w mieszkaniu oskarżonego w L., do którego miała ona nieograniczony dostęp i w którym znajdowały się również jej rzeczy oraz syna W. P. – która to okoliczność w ogóle nie została uwzględniona przez Sąd I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła trafności także ostatniego z zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego podniesionego przez obrońcę. Tak jak przy poprzednich zarzutach z tej kategorii obrońca opierał go o stan faktyczny, jaki w jego ocenie winien zostać ustalony, ignorując prawidłowe ustalenia faktyczne wynikające z uzasadnienia tego judykatu. Sąd Okręgowy, tak jak Sąd Rejonowy, nie miał wątpliwości, iż zgromadzony materiał dowodowy w postaci zeznań pokrzywdzonej, protokół przeszukania mieszkania oskarżonego oraz części wyjaśnień T. P. (1) ocenionych jako wiarygodne, potwierdzał, że w dniu 23 marca 2020 r. oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego, trzech kart płatniczych oraz dokonał usunięcia dokumentu w postaci prawa jazdy wystawionego na dane E. G.</p>		

(1), którym nie miał prawa rozporządzać. obrońca pominął to, że oskarżony przez większą część procesu przyznawał się do popełnienia omawianego tutaj przestępstwa z art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i nawet podawał, że zrobił to złośliwie dlatego że był zdenerwowany w tamtym momencie. Dopiero później oskarżony zaczął twierdzić, że wspomniane wcześniej dokumenty oraz telefon komórkowy pokrzywdzona sama zostawiła w niedzielę (22 marca 2020 r.) u niego w mieszkaniu. Sąd Rejonowy trafnie ocenił te wskazania jako niewiarygodne. Warto zwrócić uwagę na to, że jednocześnie oskarżony nie przeczył kierowaniu wobec pokrzywdzonej gróźb zawartych w wiadomościach SMS. Ostatnie z tych gróźb zostały wysłane w dniu 23 marca 2020 r. o godz. 01:25:14. Jak wynika z zeznań E. G. (1) opuściła ona mieszkanie oskarżonego w dniu 22 marca 2020 r. około godziny 21:00. W takich okolicznościach nieprawdopodobna jest wersja podsądnego, ponieważ gdyby rzeczywiście pokrzywdzona sama zostawiła telefon komórkowy i dokumenty w jego mieszkaniu nie mógłby prowadzić z nią w dalszym okresie korespondencji SMS, co jednak czynił. Sąd Rejonowy opierając się o prawidłowo ocenione dowody słusznie ustalił stan faktyczny co do tego zdarzenia przede wszystkim w oparciu o zeznania E. G. (1) oraz tę część wyjaśnień T. P. (1), która była zgodna z opisem przedstawionym przez pokrzywdzoną. Niezbędne jest jeszcze podkreślenie, że Sąd Rejonowy (wbrew odmiennemu stanowisku obrońcy) rozważył ewentualność przypadkowego pozostawienia dokumentów i

<p>telefonu przez pokrzywdzoną w mieszkaniu zajmowanym przez T. P. (1), jednak po dokładnym przeanalizowaniu treści tych dowodów, które zasługiwały na przymiot wiarygodności odrzucił tę wersję zdarzeń jako nieznajdującą oparcia w materiale dowodowym godnym zaaprobowania w myśl art. 7 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynu opisanego w punkcie V sentencji wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lesznie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza potwierdziła trafność zastosowania przez Sąd I instancji art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i uznania, że ustalone ponad wszelką wątpliwość zachowanie T. P. (1) z dnia 23 marca 2020 r. wyczerpywało ustawowe znamiona tego typu przestępstw. Nie było więc potrzeby dokonywania żadnej ingerencji w zaskarżone orzeczenie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

<p>3.6.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez kuratora małoletniego oskarżyciela posiłkowego W. P.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegająca na oparciu orzeczenia na podstawie dowodów korzystnych dla oskarżonego i pominięciu okoliczności go obciążających, w szczególności poprzez nieuwzględnienie przez Sąd zeznań matki małoletniego E. G. (1) w części, w której wskazała, iż oskarżony groził małoletniemu młotkiem, w sytuacji gdy oskarżony w dniu zdarzenia, tj. 23 marca 2020 r. używał młotka do dewastowania mieszkania należącego do matki małoletniego, wobec czego zeznania E. G. (1) w zakresie, w jakim wskazują na bezpośrednie groźby pod adresem dziecka są wiarygodne i winny stanowić podstawę skazania oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że kurator małoletniego oskarżyciela posiłkowego W. P. na początku uzasadnienia swej apelacji przyznał, że ustalenia Sądu Rejonowego co do okoliczności popełnienia czynów zabronionych w zarzutach nr II i III były prawidłowe. Mimo tego stwierdzenia odwołujący się podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania i negował trafność odrzucenia jako niewiarygodnej tej części zeznań E. G. (1), w której utrzymywała ona, iż w dniu 23 marca 2020 r. oskarżony wymachując trzymanym w ręku młotkiem groził jej i dziecku.</p>		

Brak spójności we wskazaniach apelującego w tym zakresie jest mocno widoczny. Abstrahując od tego, trzeba ponownie stwierdzić (vide rozważania z pkt 3.1.), że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego, w tym również treści zeznań oskarżycielki posiłkowej E. G. (1), była szczegółowa, wnikliwa i uwzględniała w odpowiednim stopniu wszystkie dyrektywy ustanowione w przepisie art. 7 kpk. Sąd oceniając zeznania pokrzywdzonej trafnie zwrócił uwagę na okoliczności uniemożliwiające przyznanie przymiotu wiarygodności części jej twierdzeń, w tym tych dotyczących rzekomego wymachiwania przez oskarżonego młotkiem przed oczami E. G. (1) i jej syna, wskazując racjonalne powody odmowy im wiarygodności w tej części. Z kolei kurator negując trafność oceny tego dowodu pominął te okoliczności, o których mowa w zdaniu poprzednim i zupełnie nie uwzględnił, że wskazanie co do omawianego zachowania podsądnego, wyjątkowo niekorzystne dla T. P. (1), pojawiło się w zeznaniu pokrzywdzonej dopiero w trakcie ostatniego jej przesłuchania, już na rozprawie. Co znamienne wcześniej E. G. (1), a zwłaszcza zaraz po traumatycznych wydarzeniach z dnia 23 marca 2020 r. zupełnie nie wspominała o takiej sytuacji. Sąd Rejonowy miał przy tym na względzie konflikt istniejący pomiędzy stronami oraz fakt, że pokrzywdzona ma zamiar (o czym wprost mówiła) pozbawienia oskarżonego praw rodzicielskich, a więc miała powody ku temu by stawiać T. P. w niekorzystnym świetle i dążyć do przypisania mu również odpowiedzialności karnej za czyny popełnione na szkodę

małoletniego W. P.. Nie można również ignorować tego, że z tej części materiału dowodowego, jaki został obdarzony cechą wiarygodności, wynikało, iż w momencie kiedy oskarżony chwycił do ręki młotek i zaczął niszczyć elementy kuchni jego syn W. P. przebywał w innym pomieszczeniu i był zaabsorbowany oglądaniem bajek. Skoro E. G. (1) i jej syn W. w tamtym czasie znajdowali się w różnych miejscach, oskarżony nie mógł im jednocześnie wymachiwać przed nosem młotkiem, jak podawała w swoich zeznaniach pokrzywdzona. Tożsama okoliczność uniemożliwiała przyjęcie w ustaleniach faktycznych, że groźby słowne wypowiedziane w dniu 23 marca 2020 r. przez T. P. (1) były adresowane także do jego syna. W. P. znajdując się w innym pomieszczeniu i skupiając uwagę na znacznie bardziej interesującej dziecko czynności aniżeli rozmowa jego rodziców najpewniej nawet nie słyszał słów oskarżonego stanowiących groźby karalne, natomiast E. G. (1) (co wynika jednoznacznie z jej zeznań) nie przekazywała synowi, co powiedział do niej oskarżony i wcale nie miała zamiaru by opowiadać o tej nieprzyjemnej dla niej sytuacji swojemu dziecku. Mając wszystkie te powyższe wskazania na uwadze, Sąd Okręgowy nie zgodził się z kuratorem małoletniego W. P. by Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek uchybień proceduralnych w trakcie dokonywania oceny dowodu z zeznań E. G. (1). Podobnie Sąd odwoławczy nie stwierdził naruszenia żadnego z pozostałych wskazanych w apelacji przepisów, a mianowicie art. 4 kpk, art. 410 kpk, ani też art. 424 § 1 pkt 1 kpk, przy czym warto zaznaczyć, że autor

<p>środka zaskarżenia nie wyjaśnił w czym konkretnie upatrywał się naruszenia tych przepisów, co uniemożliwiało wręcz bardziej szczegółowe odniesienie się do tego zagadnienia przez Sąd II instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynów zabronionych określonych w zarzucie II i III również na szkodę małoletniego W. P., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lesznie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów, w tym w szczególności zeznań E. G. (1) była prawidłowa i odpowiednio uwzględniała dyrektywy z art. 7 kpk. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła również by doszło do obrazy przepisów art. 4 kpk, art. 410 kpk, czy art. 424 § 1 pkt 1 kpk. Nie było zatem żadnych racjonalnych powodów by w tym postępowaniu odwoławczym ingerować w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez kuratora małoletniego oskarżyciela posiłkowego W. P.:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nietrafnym przyjęciu, że oskarżony nie popełnił czynu zabronionego na szkodę małoletniego W. P., podczas gdy ze zgromadzonego w analizowanej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżony groził małoletniemu za pośrednictwem wiadomości tekstowych kierowanych do jego matki E. G. (1), a ponadto, iż oskarżony groził małoletniemu pokrzywdzonemu wymachując młotkiem w jego kierunku.</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W związku z charakterem podniesionego zarzutu warto wyjaśnić, iż błąd ustaleń faktycznych zachodzi wtedy, gdy treść dokonanych ocen i wniosków dokonanych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 264/18, Lex nr 3056290). Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z</p>		

tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt II AKa 296/19, Lex nr 2761614). Powyższe zapatrywania judykatury w całości akceptowane przez tutejszy Sąd Okręgowy ukazują, że zarzut kuratora małoletniego W. P. nie mógł zostać zaaprobowany. Nie miał bowiem racji apelujący, że ze zgromadzonego materiału dowodowego (przy czym możliwe jest branie pod uwagę jedynie tej jego części jaka została obdarzona cechą wiarygodności) wynikało, że oskarżony groził małoletniemu za pośrednictwem wiadomości SMS oraz słownie w dniu 23 marca 2020 r. Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że wszelkie groźby autorstwa T. P. (1) były skierowane wyłącznie do E. G. (1) i to w niej wedle zamiaru grożącego miały one wywołać uzasadnioną obawę ich spełnienia. Dotyczy to również tych gróźb, w których oskarżony groził wyrządzeniem krzywdy najbliższym członkom rodziny pokrzywdzonej, tj. R. G. i W. P.. Podsądny po to wypowiedział groźby dotyczące również osób najbliższych pokrzywdzonej by jeszcze bardziej przestraszyć pokrzywdzoną i by jej obawy były jak największe. Nie było natomiast jego zamiarem by słowa te dotarły do osób, których dotyczyły a więc m.in. do jego syna W. P. i w działaniach oskarżonego nie stwierdzono w tym kierunku żadnych kroków (np. polecenie przekazania groźby tej osobie trzeciej). Istotne jest przy tym, że pokrzywdzona na ostatniej rozprawie w dniu 10 listopada 2020 r. wyraźnie

stwierdziła, że nie przekazywała w żaden sposób synowi treści SMSów zawierających groźby jakie otrzymała od podsądnego na jego temat i nie miała zamiaru by tak właśnie zrobić. Tożsame stanowisko należało zająć w odniesieniu do gróźb słownych jakie padły w dniu 23 marca 2020 r. Jak już była mowa powyżej w pkt 3.6., z wiarygodnego materiału dowodowego wynika, że kiedy oskarżony używał gróźb w mieszkaniu E. G. (1) jego syn w innym pomieszczeniu oglądał bajki i w tym wypadku również wszystkie groźby były adresowane tylko do E. G. (1) i w niej miały wywołać obawę ich spełnienia. W tym wypadku także brak jest jakichkolwiek sygnałów dowodowych aby pokrzywdzona przekazała synowi słowa jakie usłyszała wtedy od T. P. (1), co zresztą byłoby wyjątkowo nieodpowiedzialne i szkodliwe dla psychiki dziecka. W takich okolicznościach nie sposób przyjmować by podsądny popełnił przypisane mu przestępstwa z art. 190 § 1 kk na szkodę małoletniego W. P.. Podnoszona przez kuratora kwestia wymachiwania przez oskarżonego młotkiem przed oczami małoletniego została już szeroko omówiona w pkt 3.6. i nie ma potrzeby powtarzania w tym miejscu tożsamych argumentów. Sąd odwoławczy ograniczył się zatem w tym miejscu do wskazania, że również w tym zakresie brak było podstaw by przypisać oskarżonemu sprawstwo za przestępstwo popełnione na szkodę W. P..

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego winnym

zasadny

<p>popęlnienia czynów zabronionych określonych w zarzucie II i III również na szkodę małoletniego W. P., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lesznie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny badanej sprawy w zakresie przestępstw z art. 190 § 1 kk i trafnie uznał, iż brak było dowodów dla przyjęcia, że czyny te zostały popełnione również na szkodę małoletniego oskarżyciela posiłkowego W. P..</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.8.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora: Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu w następstwie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania, iż oskarżony T. P. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 284 § 2 kk, podczas gdy dowody te i okoliczności sprawy, ocenione w sposób prawidłowy, we właściwym powiązaniu ze sobą, z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, prowadzą do wniosku przeciwnego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	- iż oskarżony popełnił zarzucane przestępstwo.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Rację miał prokurator, iż wnioskowanie Sądu Rejonowego o niewyczerpaniu przez oskarżonego wszystkich ustawowych znamion przestępstwa sprzeniewierzenia z art. 284 § 2 kk było błędne. Uchybienie to nie wynikało jednak z nieprawidłowej oceny dowodów, jak wskazał prokurator. Sąd I instancji trafnie bowiem ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy, również w tej części jaka dotyczyła czynu z art. 284 § 2 kk. Nie można mieć także zastrzeżeń do ustalonej przez Sąd niższej instancji chronologii zdarzeń, które ostatecznie doprowadziły do zezłomowania pojazdu marki S.. Ustalenia te były bowiem oparte na wiarygodnych dowodach i ukazywały rzeczywisty przebieg zachowań oskarżonego. Mimo tego, Sąd Rejonowy nie dokonał odpowiedniego aktu subsumpcji i jego wnioskowanie co do niewyczerpania przez oskarżonego wszystkich ustawowych znamion nie spotkało się z aprobatą organu odwoławczego. Nieprawidłowe było przede wszystkim stanowisko Sądu I instancji o braku podstaw dla przypisania T. P. (1) zamiaru bezpośredniego kierunkowego przywłaszczenia powierzonego mu pojazdu. Oskarżony doskonale wiedział, że nie jest właścicielem (ani też współwłaścicielem) samochodu osobowego marki S., a w dniu 22 marca 2020 r. pojazd ten został mu jednorazowo użyczony przez E. G. (1) do użycia, po	

którym niezwłocznie miał zostać jej zwrócony. Okoliczność tą natomiast zatuszował w dokumencie przyjęcia pojazdu do zezłomowania, gdzie potwierdził oświadczenie, że jest wyłącznym właścicielem tego samochodu (k. 52). Znamienne jest, że podsądny zaakceptował warunki użyczenia pojazdu i zobowiązał się go oddać w umówionym czasie. Na skutek nieumyślnego zdarzenia drogowego spowodowanego przez oskarżonego samochód nie nadawał się do dalszej jazdy i uległ zniszczeniu. Do tego momentu wskazania Sądu Rejonowego są prawidłowe i nie można mieć do nich zastrzeżeń. Dopiero z dalszych zachowań T. P. (1) zostały wyciągnięte nieprawidłowe wnioski. Bowiern to, że oskarżony nie zwrócił E. G. (1) pojazdu mimo jej wielokrotnych wyraźnych żądań, a dodatkowo samowolnie (bez uzyskania zgody właścicielki rzeczy) podjął decyzję o zezłomowaniu samochodu nie jest irrelewantne z punktu widzenia oceny zamiaru bezpośredniego kierunkowego rozpatrywanego przy przestępstwie przywłaszczenia. Zachowania te świadczą ewidentnie, że oskarżony zachował się jak właściciel rzeczy i postąpił z nią według własnej woli z wyłączeniem jakiegokolwiek możliwości zadecydowania co do niej przez właścicielkę - E. G. (1). Powyższego nie zmienia w żaden sposób to, że oskarżony w korespondencji SMS prowadzonej z pokrzywdzoną poinformował ją o zdarzeniu drogowym, jakie miało miejsce 22 marca 2020 r. z udziałem użyczonego mu przez E. G. (1) pojazdu, a także o podstawach do zezłomowania pojazdu. Stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie było chybione. Bowiern samo zawiadomienie właścicielki

samochodu o tych okolicznościach nie miało znaczenia dla decyzji co do zwrócenia pokrzywdzonej tego auta i zezłomowanie pojazdu, co pozostało w wyłącznej gestii oskarżonego T. P. (3). Wręcz przeciwnie pokrzywdzona intensywnie domagała się dokładnych informacji co do stanu pojazdu po wypadku oraz jego niezwłocznego zwrotu. E. G. (1) zgodziła się w związku z tym wpuścić oskarżonego do mieszkania, kiedy przyjechał tam rankiem 23 marca 2020 r. by porozmawiać z nim i wyjaśnić co się dokładnie stało z samochodem. Prawdą jest, że okoliczności jakie poprzedzały feralne zdarzenie drogowe z 22 marca 2020 r. mogły wywołać w oskarżonym przekonanie, że był także uprawniony do korzystania z pojazdu marki S., jak podawał Sąd Rejonowy. Niemniej jednak takie przeświadczenie sprawcy o uprawnieniu do korzystania z danej rzeczy nie rodzi po jego stronie żadnych uprawnień do podejmowania decyzji w zakresie jej zatrzymania dla siebie, czy rozporządzenia nią w jakikolwiek sposób. Znamienne jest przy tym, że przywłaszczenia może dopuścić się także współuprawniony rzeczowo do rzeczy, nawet współwłaściciel, jeżeli działa na szkodę współuprawnionego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt II AKa 216/17, Lex nr 2343439). Dlatego też, uwzględniając kwestie własnościowe wynikające z umowy sprzedaży samochodu z dnia 17 stycznia 2020 r. oraz umowy przedwstępnej sprzedaży z dnia 18 stycznia 2020 r., na mocy której T. P. miał się stać współwłaścicielem auta należy przyjąć, że w/wym doskonale wiedział, iż nie ma żadnej podstawy do przetrzymywania pojazdu

a tym bardziej rozporządzenia nim poprzez podjęcie arbitralnej decyzji o jego zezłomowaniu. Z podkreśleniem tej okoliczności, że właścicielka wyraźnie żądała zwrotu pojazdu. Co ciekawe, Sąd Rejonowy argumentując uniewinnienie T. P. (1) od popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 kk podał, że o przywłaszczeniu rzeczy powierzonej świadczyć mogą różnego rodzaju zachowania sprawcy, w szczególności bezprawne zatrzymanie rzeczy, czy bezprawne rozporządzenie cudzą rzeczą, a właśnie takich zachowań dopuścił się oskarżony. Oczywiście dla przypisania odpowiedzialności karnej za tego typu przestępstwo niezbędne jest przy tym stwierdzenie, że wymienionym powyżej czynnościom towarzyszył zamiar kierunkowy, który to aspekt został przez Sąd I instancji przeanalizowany bardzo pobieżnie i w rozważaniach na ten temat nie wzięto pod uwagę wszystkich tych aspektów i okoliczności dostrzeżonych przez oskarżyciela publicznego w apelacji, a zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy, które powinny mieć znaczenie dla oceny jego zamiaru.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Przedmiotowy wniosek zasługiwał na uwzględnienie z uwagi

na to, że zarzut podniesiony przez prokuratora okazał się skuteczny. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia w części uniewinniającej doprowadziła do potwierdzenia wskazań apelującego co do błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy niewystępowania po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego kierunkowego przywłaszczenia powierzonego mu przez pokrzywdzoną samochodu osobowego. Sąd I instancji zbyt pobieżnie przeanalizował tę kwestię wskutek czego doszedł do błędnych wniosków. Uchybienia te spowodowały konieczność ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie wyroku w pkt 1 czyli w zakresie zarzutu z pkt I, tj. popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 kk i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Lesznie do ponownego rozpoznania.

Lp.	Zarzut	
3.9.	<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu w następstwie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, iż szkoda wyrządzona E. G. (1) na skutek przestępstwa z art. 288 § 1 kk opiewała na kwotę nie mniejszą niż 615,90 zł, gdzie łączna suma strat wyniosła nie mniej niż 665,90 zł, podczas gdy dowody przeprowadzone w sprawie i okoliczności sprawy, ocenione w sposób prawidłowy, we właściwym powiązaniu ze sobą, winny skutkować stwierdzeniem, że szkoda poniesiona przez pokrzywdzoną E. G. (1) wyniosła 1539,77 zł, który to błąd w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	konsekwencji miał także wpływ na orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody powstałej w związku z popełnieniem przez niego przestępstwa z art. 288 § 1 kk, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej E. G. (1) jedynie kwoty 615,90 zł.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy zgodził się z oskarżycielem publicznym, że Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy ustalił wysokość szkody jaka powstała na skutek popełnionego przez oskarżonego przestępstwa z art. 288 § 1 kk w mieniu pokrzywdzonej E. G. (1). Przedstawione przez pokrzywdzoną rachunki opiewające na łączną kwotę 1539,77 zł (539,77 zł – koszt materiałów oraz 1000 zł – koszt robocizny) potwierdzały jednoznacznie, że takie właśnie środki wydatkowała pokrzywdzona E. G. by przywrócić kuchnię do stanu pierwotnego, tj. stanu sprzed zniszczenia części płytek ściennych przez oskarżonego. Nadto z zeznań pokrzywdzonej wynika, że wynajęty przez nią do prac remontowych fachowiec stwierdził konieczność usunięcia wszystkich płytek (w tym także tych nieuszkodzonych) i ponownego położenia kafelek od początku. Takie wskazanie jest racjonalne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Powszechnie wiadomym jest, że płytki nigdy nie są idealnie zwymiarowane i nawet produkt tego samego producenta, tej samej kolekcji płytek, może się między sobą nieznacznie różnić wymiarami. W trakcie układania kafelek fachowiec musi tak planować		

prace by „zgubić” te różnice wymiarowe między poszczególnymi płytkami, co najczęściej czyni się poprzez nieznaczne przesuwanie fug albo też doszlifowywanie płytek. W przypadku kiedy oskarżony uszkodził część położonych już wcześniej płytek, nie było obiektywnej możliwości by jedynie dołożyć zniszczone płytki, ponieważ mogłoby się wtedy okazać, że te wspomniane niewielkie różnice wymiarów płytek doprowadzą do tego, że fugi pomiędzy nimi nie będą do siebie pasować i będą po prostu krzywe. Nie bez znaczenia jest to, że pokrzywdzona podejmując decyzję o całkowitym demontażu wszystkich uprzednio znajdujących się w kuchni płytek i ponownym ich położeniu oparła się o wskazania osoby posiadającej w tej dziedzinie fachową wiedzę, której powierzyła te prace do wykonania. Nadto dowodami zakupu materiałów udokumentowała ona w sposób odpowiedni wysokość poniesionych z tego tytułu kosztów. Nie można było zatem zgodzić się z Sądem Rejonowym, że na skutek zachowania oskarżonego powstała szkoda jedynie w wysokości 40 % wykonanych prac płytkarskich, co jest stwierdzeniem sprzecznym ze zgromadzonym miarodajnym materiałem dowodowym i dodatkowo krzywdzącym dla pokrzywdzonej. Bowiem gdyby oskarżony nie popełnił przestępstwa, pokrzywdzona nie musiałaby ponosić żadnych kosztów. Dlatego też należało przyjąć, że wysokość szkody to całość wydatków E. G. (1) przeznaczonych na przywrócenie kuchni do stanu poprzedniego, a więc 1539,77 zł. Zmiana tego ustalenia faktycznego niosła za sobą dodatkowo konieczność ingerencji w orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody

<p>nałożonego na T. P. (1), który został niezasadnie zaniżony przez Sąd Rejonowy do kwoty 615,90 zł, kiedy powinien on zostać określony na kwotę z rachunków, w sumie 1539,77 zł.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 5 i 6 części dyspozytywnej wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Stwierdzone w toku kontroli instancyjnej uchybienia Sądu Rejonowego omówione powyżej spowodowały konieczność ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia. Nie było jednak procesowego uzasadnienia by w tym zakresie uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji albowiem nie było potrzeby ponownego przeprowadzenia postępowania rozpoznawczego w celu ustalenia rzeczywistej wysokości szkody powstałej na skutek przestępczego działania oskarżonego. Okoliczność ta wynikała wprost z miarodajnego materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, a przez to uchybienie Sądu Rejonowego mogło zostać naprawione w orzeczeniu Sadu Okręgowego. Dlatego też, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt 5 przyjął, iż wartość spowodowanej czynem oskarżonego szkody powstałej w płytkach</p>		

<p>ściennych i ścianie kuchennej należących do E. G. (1) wyniosła 1539,77 zł, a łączna szkoda z przestępstwa z art. 288 § 1 kk wyniosła 1589,77 zł (50 zł z tytułu uszkodzenia futryny drzwi na szkodę R. G.). Nadto Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt 6 lit b) podwyższył obowiązek naprawienia szkody na rzecz E. G. (1) do kwoty 1539,77 zł.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.10.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, która narusza dyrektywy jej wymiaru określone w art. 53 § 1 i 2 kk oraz art. 115 § 2 kk poprzez uznanie, iż jednostkowa kara pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy, za przestępstwo opisane w pkt II sentencji wyroku jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, nie przekracza stopnia winy oraz jest niezbędna do osiągnięcia celu prewencji indywidualnej i generalnej, w sytuacji gdy z postawy oskarżonego i jego właściwości osobistych wynika, iż cele kary zostaną w pełni osiągnięte poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary niższego wymiaru.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności kary zasadniczej w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do		

T. P. (1) za ciąg dwóch przestępstw z art. 190 § 1 kk (z czego jedno popełnione w warunkach czynu ciągłego z art. 12 § 1 kk). Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary adekwatnej do tych czynów gróźb karalnych przypisanych T. P. (1) wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające oraz łagodzące i nadał im odpowiednią wartość i znaczenie. Podobnie trafne było wnioskowanie Sądu I instancji w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości tych zachowań podsądnego oraz stopnia jego winy ocenionych jako znaczne. Przeciwnie wskazania obrońcy oskarżonego były zupełnie nietrafione. Sąd odwoławczy by nie powtarzać wszystkich okoliczności łagodzących i obciążających występujących w badanej sprawie, a także argumentów na temat stopnia społecznej szkodliwości tych czynów i stopnia winy wskazuje podsumowująco, że w pełni aprobuje wszystkie rozważania poczynione w tej materii przez Sąd niższej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Z kolei argumentacja obrońcy przedstawiona w środku odwoławczym nie podważyła skutecznie żadnego z tych aspektów orzeczenia dotyczącego wymiaru kary za ciąg przestępstw z art. 190 § 1 kk. Obrońca podnosił bowiem jedynie, że oskarżony przyznał się do kierowania w stosunku do E. G. (1) gróźb w dniu 22 marca 2020 r. i wyraził skruchę za te zachowania w obecności pokrzywdzonej oraz jej ojca. Tymczasem, co wynika wprost z treści uzasadnienia wyroku, Sąd Rejonowy uwzględnił te okoliczności oceniając je jako okoliczności łagodzące i miał je na względzie przy miarkowaniu kary za te czyny. Obrońca zupełnie pominął

fakt, że po stronie podsądnego występowało zdecydowanie więcej okoliczności obciążających niż łagodzących, co musiało znaleźć swoje odzwierciedlenie w wymiarze kary. Sąd Okręgowy nie miał więc żadnych zastrzeżeń co do wymiaru kary na poziomie 8 miesięcy pozbawienia wolności, która jest sprawiedliwą dolegliwością za atak na cudzą wolność oraz spełniającą wszystkie cele kary zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej.

Sąd Okręgowy kontrolą odwoławczą objął wszystkie kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu za pozostałe przypisane mu przestępstwa oraz karę łączną i nie stwierdził żadnych uchybień także w tym zakresie. Wszystkie kary jednostkowe były współmierne i dostosowane do wagi czynów, za jakie zostały wymierzone i nie sposób oceniać ich jako niewspółmiernie surowych. Tożsame wnioski dotyczą kary łącznej wymierzonej z zastosowaniem zasady asperacji. Sąd Rejonowy miał możliwość wymierzenia kary łącznej od 8 miesięcy do 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Mając na względzie wymienione granice należy stwierdzić, że kara łączna w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności jest wyważona i uwzględnia w odpowiednim stopniu związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie wobec oskarżonego za przypisane mu przestępstwo z punktu II sentencji wyroku kary niższego wymiaru.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kara zasadnicza wymierzona oskarżonemu przez Sąd Rejonowy za ciąg dwóch przestępstw z art. 190 § 1 kk nie była, wbrew stanowisku apelującego, niewspółmierna i nie było żadnych powodów by ingerować w jej wymiar, który mieścił się w ustawowym zagrożeniu za czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i uwzględniał wszystkie okoliczności tej sprawy kształtujące wymiar kary zasadniczej za te właśnie czyny. Znamienne jest, że obrońca w apelacji nie zaproponował wymiaru kary jaka winna jego zdaniem w tym wypadku zostać wymierzona T. P. (1). Należy też wyraźnie zaznaczyć, iż apelujący odnosił swe rozważania wyłącznie do czynu z art. 190 § 1 kk z pkt II zarzucanych oskarżonemu czynów, podczas gdy wymiar kary dotyczył ciągu występków z art. 190 § 1 kk, na który oprócz czynu z pkt II składał się także czyn z pkt III na szkodę E. G. (1). Sąd Okręgowy nie miał również żadnych zastrzeżeń do wymiaru pozostałych kar jednostkowych oraz kary łącznej.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Poza zmianami zaskarżonego wyroku opisanymi w pkt 5.2.1. oraz 5.2.2. oraz uchyleniem zaskarżonego wyroku w pkt 1, zaskarżony wyrok został utrzymany w pozostałym zakresie w mocy (pkt 4 wyroku Sądu Okręgowego).</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego oraz kuratora małoletniego oskarżyciela posiłkowego W. P., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt 5 przyjął, iż wartość spowodowanej czynem oskarżonego szkody powstałej w płytkach ściennych i ścianie kuchennej należących do E. G. (1) wynosi 1539,77 zł, a łączna suma szkody z przestępstwa z art. 288 § 1 kk wynosi 1589,77 zł.</p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	

<p>Kontrola odwoławcza potwierdziła słuszność wskazań prokuratora co do błędnego ustalenia wysokości szkody jaka powstała na skutek niezgodnego z prawem zachowania oskarżonego wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 kk. Sąd Rejonowy niezasadnie uznał, że szkoda ta stanowiła jedynie 40 % kosztów poniesionych przez pokrzywdzoną w celu przywrócenia kuchni do stanu poprzedniego. Tymczasem wysokość szkody powinna odpowiadać całości wydatków E. G. (1) przeznaczonych na ten cel. Postępowanie dowodowe wykazało, że dla przywrócenia stanu poprzedniego niezbędne było usunięcie wszystkich płytek (także tych nieuszkodzonych) i ułożenie takich samych, nowo zakupionych od początku. Zatem uznano, że całe wydatki udokumentowane przez pokrzywdzoną były celowe i stanowiły one w całości szkodę spowodowaną czynem oskarżonego. Niezbędne było zatem zmodyfikowanie zaskarżonego orzeczenia w pkt 5 poprzez przyjęcie, że wartość spowodowanej czynem oskarżonego szkody powstałej w płytkach ściennych i ścianie kuchennej należących do E. G. (1) wynosiła 1539,77 zł, a łączna suma szkody z przestępstwa z art. 288 § 1 kk wyniosła 1589,77 zł.</p>	
O.O.12.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt 6 lit. b) podwyższył obowiązek naprawienia szkody na rzecz E. G. (1) do kwoty 1539,77 zł.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Wobec modyfikacji opisanej w pkt 5.2.1. dokonanej w wyroku Sądu I instancji oraz ustalenia, że szkoda wyrządzona pokrzywdzonej przestępstwem oskarżonego z art. 288 § 1 kk opiewała na kwotę 1539,77 zł niezbędna była również zmiana orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego. Podsądny jest bowiem zobowiązany do naprawienia na rzecz pokrzywdzonej całości wyrządzonej jego zachowaniem szkody, a nie jedynie części. Dlatego w pkt 6 lit. b) zaskarżonego wyroku podwyższono obowiązek naprawienia szkody na rzecz E. G. (1) do kwoty 1539,77 zł.</p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.	Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony przez Sąd I instancji.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
Na skutek oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie zamiaru jaki towarzyszył oskarżonemu przy przywłaszczeniu powierzonego mu mienia w postaci samochodu osobowego marki S. (...) E. G. (1) Sąd I instancji uniewinnił T. P. (1) od popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 kk, pomimo iż postawiony mu w akcie oskarżenia zarzut miał silne podstawy dowodowe.		

**0.15.3.2. Zapatrywania
prawne i wskazania co do
dalszego postępowania**

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd I instancji winien przeprowadzić ponownie postępowanie sądowe, ograniczając postępowanie dowodowe do dowodów dotyczących przestępstwa z art. 284 § 2 kk zarzucanego T. P. (1), a następnie na nowo ocenić zgromadzony materiał dowodowy, i to zgodnie z obowiązującymi w tym przedmiocie regułami procesu karnego, po czym rozważyć, czy zarzut aktu oskarżenia znajduje potwierdzenie dowodowe i czy jednak nie jest on zasadny. Analizując stronę podmiotową zarzucanego T. P. przestępstwa sprzeniewierzenia Sąd ten winien pamiętać, że o zamiarze sprawcy przesądza całokształt podmiotowych i przedmiotowych okoliczności, bowiem tylko wtedy możliwe jest odtworzenie rzeczywistych przeżyć sprawcy i ustalenie, do czego zmierzał i czego chciał. Sąd Rejonowy ponownego rozpoznający sprawę w przekazanym mu zakresie powinien mieć na względzie wszystkie okoliczności wyraźnie wymienione w pkt 3.8. mające ważne znaczenie dla oceny zamiaru jaki towarzyszył T. P. (1) przy zachowaniach objętych postawionym mu zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 kk. Sąd I instancji powinien również rozważyć czy określona przez prokuratora data popełnienia tego przestępstwa jest prawidłowa mając na względzie to, że sprzeniewierzenie jest przestępstwem jednorazowym, popełnianym w momencie, gdy sprawca dokonuje takiej dyspozycji rzeczą ruchomą, która dowodzi, że

uzurpuje sobie prawo własności do niej. Ponadto niezbędne będzie także zweryfikowanie, czy wszystkie trzy elementy sprawcze objęte omawianym zarzutem zawierają znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk, a mianowicie: 1) niezwrócenie przez oskarżonego pojazdu pomimo jej wezwań do zwrotu w wyznaczonym przez nią terminie, 2) doprowadzenie samochodu bez wiedzy i zgody pokrzywdzonej do stanu nieużywalności, a także 3) przekazanie rzeczy firmie (...) s.c. celem demontażu. Zwłaszcza uczulić trzeba, że oskarżony do zdarzenia komunikacyjnego w dniu 22 marca 2020 r. doprowadził nieumyślnie, a dla przypisania odpowiedzialności karnej z art. 284 § 2 kk niezbędne jest wykazanie umyślności działania w formie zamiaru bezpośredniego. Dopiero po przeprowadzeniu tych wszystkich czynności, możliwe będzie wydanie trafego orzeczenia końcowego.

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

1.

Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk Sąd Okręgowy sprostował oczywistą omyłkę pisarską w pkt 10 zaskarżonego wyroku zastępując wskazanie „jako kuratora małoletniego T. P. (1)” określeniem „jako kuratora małoletniego W. P.”

Sąd Okręgowy zdecydował o usunięciu omyłki pisarskiej powstałej w pkt 10 zaskarżonego wyroku, która polegała na błędnym wskazaniu, że adw. M. O. działał jako kurator małoletniego T. P. (1), kiedy w rzeczywistości reprezentował on interesy małoletniego W. P.. Sąd

	<p>Rejonowy w uzasadnieniu swego wyroku wprost przyznał się do tej omyłki w określeniu podmiotu, na którego rzecz kurator działał w procesie. Przepis art. 105 § 2 kpk pozwalał na dokonanie usunięcia takiej oczywistej usterki w orzeczeniu pierwszoinstancyjnym przez sąd odwoławczy. Dlatego też sprostowano tę omyłkę orzekając o tym w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<p>5.</p>	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty. Natomiast art. 633 stanowi, że koszty procesu przypadające od kilku oskarżonych lub oskarżycieli prywatnych albo posiłkowych, jak również od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich. W przedmiotowej sprawie zostały wniesione apelacje przez trzy różne podmioty: prokuratora, obrońcę oskarżonego oraz kuratora małoletniego oskarżyciela posiłkowego W. P., natomiast jedynie apelacja oskarżyciela publicznego została oceniona jako uzasadniona.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot połowy kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, tj. kwotę 10 zł (1/2 ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.)) i na podstawie art. 8 w zw. z art. 6 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za II instancję</p>

w kwocie 180 zł. Kierując się zasadami słuszności i mając na względzie, że apelacja złożona w imieniu małoletniego W. P. została złożona przez przydzielonego dla niego kuratora i zawierała zarzuty nieuwzględnione w toku postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy zwolnił małoletniego oskarżyciela posiłkowego W. P. od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa połowy kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył mu opłaty za II instancję.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak